

Гаррі Поттер і келих вогню. Кн 4

КУПИТИ

Гаррі починає бачити моторошні чи то сни, чи то видіння, які не віщують нічого доброго. Проте хлопець намагається не звертати уваги на них. Він з нетерпіння чекає на зустріч із друзями та початок нового навчального року у Гогвортсі. Перед цим Поттер разом із Герміоною та сім'єю Візлі вирушають на фінал Кубка світу із квідичу. Але радісну подію псують вороги, нагадуючи, що зло не спить, і поплічники Темного Лорда працюють над його відновленням. Повернувшись у школу магії, Гаррі з друзями дізнаються, що цього року у Гогвортсі відбудеться Тричаклунський турнір — видовищне змагання між найкращими чаклунами трьох європейських магічних шкіл, яке відновили після довгої заборони. Вік учасників має бути вище сімнадцяти, тож трійці друзів немає на що сподіватися, лише спостерігати за небезпечними випробуваннями. Про книгу «Гаррі Поттер і Келих Вогню»

Турнір був заборонений не дарма, адже іспити, які мають скласти учасники, несуть велику загрозу життю. Під час відбору кандидатів на участь у змаганнях стається дещо дивне — Келих Вогню видає ім'я, яке аж ніяк не мав би видати. Поттер із друзями розуміють, що тепер Гаррі у небезпеці. Їм знову доведеться розгадувати таємниці, проте з деяким з них хлопцю доведеться лишитися віч-на-віч, й тільки кмітливість і спостережливість допоможуть вийти із несподіваної пастки.

«Гаррі Поттер і Келих Вогню» є четвертою частиною легендарної фентезі серії Джоан Ролінґ. Магічний світ у цій книзі значно розширюється, виходячи за межі Гогвортсу, що додає ще більшої правдоподібності вигаданій реальності. З'являються нові місця, традиції та персонажі з інших країн. Авторка залишає підказки по всій книзі, які натякають на майбутні події, що створює напруженість і спонукає читачів звертати увагу на деталі. Ця книга знаменує перехід до серйознішого й драматичнішого тону, адже ставки зростають і боротьба зі злом виходить на небезпечніший рівень.

Крім вже звичних тем дорослішання, пошуку себе й важливості дружби, авторка торкається питання вибору і його наслідків. Книга показує, що людину часто визначають її рішення, і навіть найменші бувають мають визначальний вплив. Іноді навіть правильні дії можуть призвести до поганих наслідків, тому потрібно вчитися жити із цим. Цього разу Гаррі доводиться робити багато складних виборів і проявляти мужність, навіть коли це важко чи страшно. Історія сподобається фанатам серії про хлопчика, що вижив, і поціновувачам підліткового фентезі зі шкільною атмосферою, темами дорослішання та боротьби добра проти зла.

Розділ перший Будинок Редлів

Мешканці Малого Генгелтона й досі називали його будинком Редлів, хоча відтоді, як там жили Редли, сплигло вже багато років. Будинок височів на пагорбі понад селом; декотрі вікна були забиті дошками, на даху бракувало черепиці, а свавільний плющ густо облітав його фасад. Колись добротна садиба, найбільша і найвеличніша в усій околиці, стояла тепер занедбана, сумна й покинута.

Усі малогенгелтонці сходилися на думці, що то була "моторозна місцина". Півстоліття тому тут скоїлося щось настільки загадкове й страшне, що літні селяни й досі заводили мову про це, коли бракувало нових пліток. Історію переповідали стільки разів, щоразу прикрашаючи новими подробицями, що ніхто вже не був певен, де правда, а де — вигадка. Проте кожнісінька версія починалася однаково: п'ятдесят років тому, коли редлівський будинок іще вражав своєю красою, одного погожого літнього ранку покоївка увійшла до вітальні й побачила, що всі троє Редлів мертві.

Вона помчала з пагорба в село і своїм лементом розбудила мало не всіх мешканців:

— Лежать з витріщеними очима! Холодні, як льодяки! Так у своїх вечірніх тувалетах і досі...

Викликали поліцію, і весь Малий Генгелтон завирував неприхованим збудженням та зацікавленням.

Ніхто навіть про людське око не вдавав, ніби сумує за Редлами, яких тут недолюбували. Підстаркуваті містер та місіс Ред були багаті, чванливі й нечемні. а Том, їхній дорослий син, навіть перевершував своїх батьків. Людей цікавило одне: хто вбивця? Адже ж не могли троє цілком здорових людей просто так врізати дуба однієї й тієї ж ночі у "Повішенику", сільському шинку, того вечора аж гуло: все село збіглося обговорити вбивства. І ті, хто не полінувався покинути свої затишні оселі, були цілковито винагороджені: несподівано в шинку з'явилася куховарка Редлів і оголосила припинення юрбі, що заарештовано Френка Брайса.

— Френка?! — вигукнуло кілька голосів. — Не може бути!

Френк Брайс був садівником Редлів і самотньо мешкав у занедбаній хатині неподалік редлівського будинку. Френк повернувся з війни із задерев'янілою ногою і з великою відразою до натовпів та галасу, й відтоді працював у Редлів.

Усі кинулись пригощати куховарку випивкою, щоб вивідати подробиці.

— Я завжди вважала, що він чудик, — сказала вона нетерплячим односельцям після четвертої склянки хересу. — Таке дикувате! Піднесеш йому чаю, та ще й сто разів припросити мусиш, бо не возьме. Нелюдяний, ох нелюдяний...

— Але ж, — озвалася жінка за шинквасом, — Френк пережив тяжку війну, він хотів спокою. Навіщо йому було...

— А в кого ж іще були ключі од задніх дверей? — гаркнула куховарка. — Скільки пам'ятаю, в садівниковій халупі все висів запасний ключ! Ніхто ж не виламав дверей тієї ночі! І вікна цілі! Френкові досить було прокрастися в будинок, поки ми всі давали хропака...

Односельці похмуро презирнулися.

— Я завжди підозрював, що з ним щось не те! — пробурмотів якийсь чоловік біля шинквасу.

— Це війна на нього так вплинула, якщо хочете знати, — втрутився шинкар.

— Чи ж я не казала тобі, Дот, що не хотіла б потрапити Френкові під гарячу руку? Казала, чи ні? — схвильовано вигукнула жінка в кутку.

— Жахнючий тип! — запопадливо підтвердила Дот. — Пам'ятаю, ще як він був малим дитям...

До ранку вже мало хто в Малому Генгелтоні й сумнівався, що Редлів убив Френк Брайс.

А в сусідньому містечку Великий Генгелтон, у темному й брудному поліційному відділку Френк уперто повторював, знову й знову, що він ні в чому не винний, але в день смерті Редлів бачив біля їхнього будинку незнайомого підлітка — чорнявого й блідого.

Більше ніхто в селі того підлітка не бачив, тож поліція була впевнена, що Френк його просто вигдав.

І от, коли Френкове становище видавалося вже безнадійним, надійшов лікарський висновок про тіла Редлів, який змінив геть усе.

Поліція ще не бачила дивнішого звіту. Медична комісія, дослідивши тіла, дійшла висновку, що жодного з Редлів ані отруєно, ані заколото, ані застрелено, ані задушено, і взагалі — наскільки вони могли судити — їм не було заподіяно ані найменшої шкоди. По суті, йшлося далі в тому звіті, в якому чулася явна розгубленість, усі Редли мали ідеальне здоров'я, якщо не зважати на те, що були мертвісінькі. Єдине лиш зауважили лікарі, які намагалися знайти хоч якусь зачіпку, — це те, що в кожного з Редлів на обличчі лишився вираз жаху. На це розчарована поліція заявила, що відразу трьох дорослих людей не можна нажахати до смерті.

Оскільки не було жодного доказу, що Редлів хтось убив, поліції довелося Френка випустити. Редлів поховали на цвинтарі Малого Генгелтона, та навіть у могилах Редли ще довго збуджували цікавість селян. На загальний подив, Френк Брайс, огорнений хмарою підозр, повернувся до своєї хатини у редлівській садибі.

— А я гадаю, що це він їх закатрупив, і мені байдуже, що каже поліція, — доводила Дот у "Повішенику". — І якби він мав хоч крихту порядності, то забрався б звідси, розуміючи, що ми все знаємо.

Та Френк не забрався. Він лишився, щоб доглядати за садом для наступної родини, що оселилася в будинку Редлів, а тоді ще для наступної — жодна родина не затримувалася тут надовго. Можливо, якоюсь мірою й через Френка кожен новий власник нарікав на гнітючі відчуття, що їх викликала в нього ця садиба, яка без постійних мешканців почала занепадати.

*

Багатій, що володів редлівським будинком тепер, теж у ньому не жив і ніяк його не використовував.

У селі подекували, що він тримає будинок "через податки", хоч ніхто й не зміг би пояснити, що це означає.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ